

til formelle Grunde, at man kunde inklade sig paa at vedtage de i Landstinget stillede Forslag om disse Anmærningers Udelukkelse. Ministeren udtalte sig meget bestemt imod at optage nye Bemærkninger i Finantsloven, hvorvel han maatte indrømme, at der var en Mængde tilsvarende Bestemmelser fra tidligere Tid, og han bemærkede, saavidt jeg erindrer, at han meget godt kunde finde sig i, at disse bleve staaende, og ikke vilde gjøre Forslag til at faae dem udstemte. uden at han derfor behøvede at billige, at nye Anmærkninger optoges, især naar han ikke fandt dem nødvendige. Nu forekommer det mig, at Ministeren i saa Henseende er gaaet noget vidt imod Folkethinget ved at stille sig paa dette bestemte Standpunkt, og at han ikke vil kunne nægte, naar han vil være billig imod Folkethinget, at der fra vor Side er ganske anderledes vægtige og mere tvingende Grunde, der maatte kunne bevæge os til at fastholde Anmærkningerne, end de Grunde, som han har anført for at faae dem strøgne. Naar et Punkt som dette i den Grad har været omstridt mellem de to Thing, naar der ikke er kommet nogen almindelig Enighed tilstede derom, og naar Stridsspørgsmaalet af og til dukker op igjen, medens man dog factist tidligere har ladet en Mængde lignende Anmærkninger blive staaende, saa er det, vil jeg næsten sige, noget haardt fra Ministerens Side, at han vil gaae det Thing imod, som har havt den vanskeligste Stilling i Sagen. Dersom den ærede Minister var uenig om Tingen selv, saa kunde jeg forstaae, at han vilde have Anmærkningerne bort, men jeg skal minde om, at hvad der er anført i det andet Thing, er dette, at uagtet Ministeren erklærede, at han var enig i de Betragtninger, som ligge til Grund for de to Anmærkninger, saa er der — siger han — Intet, som kan borge for, at han bliver den, der kommer til at være den Raadende, naar det paagjældende Forhold foreligger til Afgjørelse, og dette er, saavidt jeg veed, den vigtigste Grund, som har bevæget Folkethinget til at sætte Anmærkningerne ind her. Jeg troer ikke, at Forholdet bør opfattes saaledes, som om der deri laa nogensomhelst Mistillid til Ministerens bestemte Udtalelse; i ethvert Tilfælde har jeg ikke villet være med til at stille Forslagene

med denne Betragtning for Die. Naar Ministeren kunde faae Overbeviisning herom ved Udtalelser fra forskjellige Sider, saa troer jeg, at han ogsaa kunde komme os et Skridt imøde; han seer jo, hvor Meget vi fra vor Side have gjort for at komme saavel Ministeren som Landstinget imøde. — Der er endelig under Cultusministeriet det meget omstridte Punkt ved Udgiftspost 7 under „Universitetet“. Med Hensyn til denne Post har Udvalget foreslaaet, at Summen skal ned sættes med det Beløb, der i Landstinget er lagt til, og her er jo det egentlig brændende Spørgsmaal det, som det paagjældende Medlem i Landstinget især fremhævede, da han talte om at gribe ind i de kongelige Prærogativer. Ligeoverfor denne Paastand finder jeg, at det er Thingets Pligt her at stemme for det, som vi sidst stemte for, altsaa at ned sætte Summen med 1,456 Rd., idet vi da, uagtet denne Paamindelse fra Landstingets Side, gjøre det klart for Alle, at vi ere overbeviste om, at der ikke er Nogetsomhelst tilstede, der med Rette kunde betegnes saaledes, som jeg har nævnt det efter den paagjældende Landstingsmand. Jeg vil tillade mig endnu en Bemærkning, saavel med Hensyn til dette Punkt, som med Hensyn til de to andre Punkter under Cultusministeriet, med Hensyn til hvilke Udvalgets Mindretal har stillet Forslag. Jeg troer, at fra den første Tid af, da Rigsdagen blev til, har det været erkjendt, at Lønningerne for Embedsmændene vare at fastsætte ved de aarlige Finantslove, og at, naar man gif over til at lade Lønningerne bestemme for visse Samlinger af Embedsmænd ved Lønningslove, var dette mere et Hensigtsmæssigheds-hensyn, der gjorde sig gjældende; det var navnlig for ikke at belemre den aarlige Finantslovs Behandling med de mangfoldige Discussioner, der kunde opstaae om Lønninger, og navnlig om enkelte Lønninger, hvorved jo Forhandlingerne kunde trækkes ud i en aldeles uoverskuelig Tid. Jeg troer ikke, at det kan modsiges, at det var den Betragtningssmaade, der fra Først af gjorde sig gjældende her i Thinget. Man kan altsaa, gaaende ud fra denne Betragtning, ansee Lønningslovene for at være en Afspjonding af Finantsloven, og